

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Gollerette

Citation: Baggesen, Jens: "Gollerette", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid56495/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Collegier.

Til Samme.

(I et kinesisk Halstørklædes Navn.)

1785.

Kjøbenhavn.

Tilgiv mig, uforglemmelige Frue!
At jeg, som nys har lært en smule dansk,
I Deres Vens, mit nye Herstabs Stue,
Og ei forstaaer det mindste tydsk og fransk,
Men blot mit Modersmaal, kinesisk Pladder,
Der klinger, og ifær i Poesie,
Faaft værre selv end Poppenæbbets Jadder
(Hvorfor os Himmelen herester frie!)
Paa Eogen Nummer tretten eller fiorten —
Tilgiv, at her jeg ydmygt kommer frem
Fra Erindringen af Pastor Fido-Skorten
Med et par Linier til Dem.

Erindrer De, jeg Lyffelige nød
Det Held, Dem ikke lidet at behage?
Hvad større Fryd kan Himlens Vndling smage!
Erindrer De, jeg laae paa Deres Skød?
Erindrer De, hvor tidt jeg blev af Dem lagt sammen,
Og spøbt om Deres skienne Hals saa tæt,
Hvor jeg i tusind Kys mig aldrig Fyfte mædt?
O jeg, og Deres Ven erindrer det
Fra nu og indtil Evigheden, Amen.

Fem tusind Mile har jeg reist omkring —
 for Dem at see, for Dem at kiende,
 En Reise fra vor Klodes anden Ende
 Er blot et Spring,
 Og, som min Herre siger, ingen Ting —
 Men fra den Stund jeg kom fra China hid,
 Jeg aldrig har nydt Ege til den Kyst,
 Jeg nød om Deres Hals, ved Deres Bryst,
 I den uglemmelige søde Tid,
 Jeg kappedes med Søster Palantine,
 Som Jido kalder Charis-Hermeline,
 Om næste Pladsen ved den Trone, hvor
 Cytheres hele skiamne følge boer.
 Tidt sagde jeg: Du skammte Palantin,
 Du sidder der saa tidt, gaac lidt til Side!
 Jeg skionner meer derpaa, det kan du vide;
 Lad hele Pladsen være min!
 Men Charis-Hermeline sagde Nei —
 Mon nogen Charis gaar fra Dem sin Dei?

O vidste De, hvor høit fra denne Time
 Min Herre, Deres Sanger, ynder mig!
 Han siger, jeg har gjort ham glad og rig,
 At jeg ham er en himmelsk Engel lig,
 Og at han Viser vil herefter rime,
 Som allesammen skal gaae ud paa mig.
 Maa ske de Viser ikke meget due;
 Men det beviser dog alligevel,
 At inderligen, som sin egen Staal,
 Han elsker Dem, tilbedelige frue!

Saa snart han ei var kommet hjem,
 Før han mig fik af Halsen løst herfrem,
 Hvor De mig kjærlig havde selv ontvundet
 Og derved nok engang hans Hjerte til Dem bundet.

Hvor kyske han mig! Ene Deres Haand
han kyske kan med mere heftig Varme!
han lagde mig paa begge sine Arme,
og raabte: „Byd mig Titler, Stjerne, Vaand,
„Ja Sundhed selv, og Munterhed, og Aand;
„Jeg dig, min Rigdom, derfor ei bortbytter,
„Du være skal min Kæge, min Beskytter,
„Mod Sygdom, Uheld, og Melankolie,
„Du fremtids-Musen for min Poesie —“
og andet slegt, som jeg ei meer kan huse,
og som jeg, stakkels Tørklæd, ei forstod —
Men, dyrebare frue! vær saa god,
og sig mig, hvad det er at være Muse?

Endnu engang, tilgiv min flette Stil,
og læs min Sladren ei med haanligt Smil!
Om Vers og Rim er ikke meget nette,
de saadant ventligen tilgiv mig
En lille, tosset, ulært, silkegraa,
Rødtribet, ung, chinesisst
Collerette.